

מדורתו לא תכבה

מספיק לגודו של חילרגלים. האירגון נתגלה, אחריו, כמעשה למופת. הסידורים הפשוטים, הענייניים, איפשרו הכנות המונים מבלי שיהיה צורך באותם מתקני גדר-התיל שהפכו נוהג מילכתי במדינתנו. אבר צעיר, בגמר הערב: "זה היה נורא אופייני לפלמ"ח. אתה בא וחושב שזה ברוך עליך. ואך שהוא הכל מסתדר לבסוף כמו על המאה, זה בדיוק ההיפך ממה שקורה בצבאות הסדירים בעולם: הכל מבריק והולך בקצב, ולבסוף, איך שהוא, הכל הופך לברוק!"

הוא לא הסביר את סיבת התופעה המוזרה. היא היתה פשוטה למדי: בניגוד לצבא אות הסדירים בעולם, בהם מגלא כל אחד את הפקיד המצפצף על השאר, נהג הפלמ"ח לסמוך על היוזמה החפשית של אנשיו המחונכים, אשר איש איש במקומו אימץ את שכלו כדי לתרום את הרומתו לפטרה שהוסברה לו כראוי.

יוספלה סיפר סיפור. שעה שהאוטובוסים הראשונים החלו שופכים את תוכנם לתוך החורשה אשר למרגלות גבעת בית-הקברות, ישבו ראשי הפלמ"ח על ספות, כסאית ועל הארץ בחדרה של חברת גבעת-ברנר שושנה ("שוש") ספקטור, מזכירת מטה הפלמ"ח לשעבר, אלמנתו של מפקד הסירה המהוללת שעקבותיו נעלמו במלחמת סוריה. הרבה שמות, שפעם מילאו ברטט לבבות של חיילים, ישבו או שכבו בחדר, יוספלה טבנקין סיפר סיפורים מן התמרון. אורי ברנר, ששכב על הארץ, התעניין בפרטים טופר גראפיים. נחום שריג, איש הנגב, שכב על הספה בעיניים עצומות, כנרדם, אך הפליט מפעם לפעם שאלה חותכת.

לבסוף הגיע יגאל אלון, בלחית שלישו שמכבר הימים, ירוחם כהן, השניים לא נראו

שני דורות: יצחק טבנקין, בן ה-65, ויגאל אלון, בן ה-32, ליד המיקרופון מול הקבר מאחוריהם: ירוחם כהן, שלישו של אלון, אורי יופה ונחום שריג. בתמונה משמאל: ישראל גלילי, לשעבר ראש המטה הארצי, וישראל בריהודה, חבר הכנסת המפ"מי.

קבינת המפקדים: ליד הקבר, בשעת הספדו של טבנקין, מפקדי הפלמ"ח, לפי הסדר:

(1) אורי יופה,	של שוש ספקטור,
(2) יוחנן זריו,	מזכירת הפלמ"ח ו-
(3) אורי ברנר,	מפקד סירת ה-23,
(4) נחום שריג,	(6) יוספלה טבנקין,
(5) יפתח ספקטור, בנם	(7) כובעו של אברהם

ספירא, השנמר, חנו (פוקס) דשא, (8) ישראל גלילי, (9) משה דפני, חתנו של יצחק שדה.

עייפים. הם עבדו רק עד שלוש בבוקר בנינוסר, תיקתקו במכונית את הנאום אשר יגאל אלון לשאתו בערב, ושכל מלה מגליו היתה מהושבת ומדודה. האנשים היחידים שעלו, אותה שעה, אל הקבר, היו הוביס, שהופיעו במכוניותיהם, התישבו על ערימות הקש המכוכות שהוכנו להם, סיניטוב גנה, פיקודו החביב של הזר, גבורישראל קטוע שתי הרגליים, שהתהלך כמעט כאיש בריא, הפליט את בדיחותיו הרגילות. הוא קבע את הטון ששרר באישים עד גמר הערב. אף כי היה זה, לכאורה, כינוס של אבל על מותו של האיש שהלך לעזרנו לפני חודש, לא היה מצב הרוח מדוכא. להיפך, הוא היה חריף, "לוא ראה זאת הזקן, היה נהנה" אמר מישהו. **וורה דיברה אנגלית.** קרוב לשעה 18.30 הופיעו 9 דגלי הפלמ"ח הכחולים, בעלי החרב והשבולים הרקרי מות מזהב, בראש התהליכה שהתקריבה לגבעת הקבר. אלופי הפלמ"ח צעדו בראש, כשאחריהם נוהר, בשל"י שיות, המתנה העצום של התבריא, נחש"ענק שלא נראה סופו. בשקט גמור הסתדרו ההמונים בדיוק לפי הסדרים שנקבעו מראש: הרגלים: משני צדי הקבר, הנכים לפניו (המשך בעמוד 14)